DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

Olsztyn, dnia 31 października 1964 r. | Nr 12 | Poz. 125—127

T R E Ś C:

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE:

125.

UCHWAŁA NR XXIII/95/64 PREZYDIUM POWIATOWEJ RADY NARODOWEJ W BISKUPCU

z dnia 28 lipca 1964 r.

w sprawie zatwierdzenia szczegółowego planu zagospodarowania przestrzennego PGR Mojtyny w gromadzie Kobułty, powiat biskupiecki.

Działając na podstawie art. 55, ust. 4 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (jednolity tekst Dz.U. Nr 29, poz. 172 z 1963 r.) oraz art. 22 i art. 23, pkt. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 7, poz. 47). Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Biskupcu

u c h w a l a:

zatwierdzić przedłożony przez Wydział Budownictwa, Urbanistyki i Architektury Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Biskupcu projekt szczegółowego planu zagospodarowania przestrzennego PGR Mojtyny.

Sekretarz Prezydium — Z-ca Przewodniczącego Prezydium

(—) Henryk Dębicki — **(—) T. Mickiewicz**

Uwaga: Wydział Budownictwa, Urbanistyki i Architektury Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Biskupcu udostępni zainteresowanym przeglądanie planu zatwierdzonego uchwałą i będzie udzielać odpowiednich informacji.

126.

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE NR 12 DYREKTORA GDAŃSKIEGO URZĘDU MORSKIEGO

z dnia 21 lipca 1964 r.

w sprawie uprawiania żeglugi na wodach morskich przez statki towarowe żeglugi śródlądowej.

Na podstawie art. 2, ust. 1 pkt. 1, art. 7 i art. 10 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz.U. Nr 6, poz. 35) oraz § 3 ust. 1 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 21 marca 1955 r. w sprawie utworzenia, organizacji i właściwości miejscowych urzędów morskich (M.P. Nr 63, poz. 749) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Uprawianie żeglugi na wodach morskich przez statki towarowe żeglugi śródlądowej dozwolone jest wyłącznie tym statkom, które posiadają świadectwo klasy Polskiego Rejestru Statków ze znakiem „Z" albo ze znakiem „R" lub „S" lub „Pr" i dodatkowym znakiem „A" w symbolu klasy.
2. Statki towarowe żeglugi śródlądowej, odpowiadające wymaganiom określonym w ust. 1, mogą uprawiać żeglugę na wodach morskich tylko na trasie Gdańsk — Gdynia i na Zalewie Wiślanym oraz przy zachowaniu warunków określonych w § 2 i § 3.
3. Uprawianie żeglugi morskiej przez statki towarowe żeglugi śródlądowej poza obszarem określonym w ust. 2 dozwolone jest jedynie za każdorazowym zezwoleniem Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 2.

1. Statki towarowe żeglugi śródlądowej wychodzące na wody morskie poza obszar wewnętrzny portu Gdańsk powinny posiadać ważne świadectwo zdolności żeglugowej wydane przez Inspektora Żeglugi Śródlądowej z adnotacją uprawniającą na wyjście na te wody oraz ważne świadectwo klasy Polskiego Rejestru Statków, o którym mowa w § 1, ust. 1, — przechowywane stale na statku.
2. Statki te powinny ponadto odpowiadać podanym niżej warunkom bezpieczeństwa:
   1) wysokość wolnej burty nie może być mniejsza aniżeli ustalona w świadectwie klasy Polskiego Rejestru Statków dla danego rejonu żeglugi;
   2) luki ładunkowe powinny być szczelnie zamknięte i zamocowane, a inne otwory w pokładzie i burtach posiadać szczelne zamknięcia;
   3) kierownik statku z napędem mechanicznym powinien posiadać kwalifikacje przepisane dla personelu kierowniczego na polskich morskich statkach handlowych w żegludze osłoniętej albo odpwiednie uprawnienie wydane przez Gdański Urząd Morski, a kierownik statku bez własnego napędu — dowód złożenia przed urzędem morskim egzaminu z wynikiem pomyślnym ze znajomości przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu i przepisów porządkowych obowiązujących na wodach morskich;
   4) ilość i rodzaj znaków i świateł pozycyjnych statku powinny odpowiadać obowiązującym przepisom o zapobieganiu zderzeniom na morzu dla danego rodzaju statku;
   5) każdy statek — oprócz wyposażenia wymaganego przepisami o żegludze śródlądowej — powinien być zaopatrzony dodatkowo w następujący sprzęt, jeżeli go nie posiada:
      a) co najmniej 2 koła ratunkowe z rzutkami o długości 27,5 m,
      b) pasy ratunkowe w ilości odowiadającej ilości osób znajdujących się na statku,
      c) syrenę, gwizdek lub róg mgłowy, a statek bez napędu mechanicznego w trąbkę sygnałową; te środki sygnałowe powinny mieć wystarczającą donośność,
      d) dzwon wystarczającej donośności umieszczony na dziobie tak, aby dźwięk rozchodził się bez przeszkód,

e) rakietnicę i 6 naboi rakietowych czerwonych lub 6 pochodni czerwonych,
f) 2 wiadra z linkami i siekierę,
g) kompas sterowy, jeżeli statek ma napęd mechaniczny, z tabelką dewiacji, mapę Zatoki Gdańskiej oraz niezbędne przybory nawigacyjne,
h) sondę ręczną z linką o długości 20 m.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, pkt. 3, kierownik statku obowiązany jest okazać na każde żądanie organu kontrolnego Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 3.

Uprawianie żeglugi na wodach morskich przez statki towarowe żeglugi śródlądowej dopuszczalne jest:
1) na trasie Gdańsk — Gdynia, jeżeli nie ma martwej fali i tylko przy sile wiatrów z kierunków od południowo-zachodniego poprzez zachodni do północno-zachodniego do 5°B, a przy pozostałych kierunkach do 4°B,
2) na Zalewie Wiślanym — przy sile wiatrów z kierunku południowo-zachodniego i północno-wschodniego do 4°B, a przy innych kierunkach do 5°B,

pod warunkiem, że prognozy najbliższego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego nie przewidują pogorszenia się stanu pogody w najbliższych trzech godzinach.

§ 4.

1. W skład zespołu holowniczego na trasie Gdańsk — Gdynia nie może wchodzić więcej niż jeden statek holowany.
2. Liczba statków w zespole holowniczym na Zalewie Wiślanym nie może przekraczać czterech jednostek holowanych.
3. Statek towarowy żeglugi śródlądowej z własnym napędem mechanicznym nie będący holownikiem może holować na Zalewie Wiślanym nie więcej niż jeden statek żeglugi śródlądowej.
4. Z wyjątkiem przypadku wymienionego w ust. 3 oraz w przypadku niesienia pomocy w niebezpieczeństwie morskim wykonywanie czynności holowniczych przez statek z własnym napędem mechanicznym nie będący holownikiem jest zabronione.
5. Holowanie statku żeglugi śródlądowej przez holowniki żeglugi śródlądowej w zespole pchanym może odbywać się jedynie na Zalewie Wiślanym przy sile wiatrów z kierunków południowo-zachodniego i północno-wschodniego do 3°B, a przy innych kierunkach do 4°B.

§ 5.

Statki towarowe żeglugi śródlądowej w czasie przebywania na wodach morskich podlegają przepisom obowiązującym statki morskie, o ile przepisy niniejszego zarządzenia nie stanowią inaczej.

§ 6.

1. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów zarządzenia sprawują
   1) w odniesieniu do statków towarowych żeglugi śródlądowej wychodzących na wody morskie dla przejścia trasy Gdańsk — Gdynia: Kapitanaty Portów Gdańsk i Gdynia,
   2) w odniesieniu do statków towarowych żeglugi śródlądowej przechodzących wodami śródlądowymi i kanałami rzecznymi bezpośrednio na Zalew Wiślany: Kapitanaty i Bosmanaty Portów nad Zalewem Wiślanym.
2. Zezwolenie na wyjście z portu dla przejścia trasy Gdańsk — Gdynia oraz na Zalewie Wiślanym: Kapitanaty i Bosmanaty Portów udzielać będą dopiero po stwierdzeniu w poszczególnym przypadku, że warunki pogodowe odpowiadają wymaganiom określonym w § 3.

§ 7.

1. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego zarządzenia, podlega karze aresztu do jednego miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł.
2. Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

Z dniem tym traci moc rozporządzenie porządkowe Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z dnia 7 grudnia 1946 r. o uprawianiu żeglugi morskiej przez barki żeglugi śródlądowej (Gdański Dziennik Woj. z 1947 r., Nr 1, poz. 11).

Zastępca Dyrektora

Z. Zachary

127.

ZARZĄDZENIE PORZĄDKOWE NR 17 DYREKTORA GDAŃSKIEGO URZĘDU MORSKIEGO

z dnia 22 sierpnia 1964 r.

w sprawie bezpieczeństwa pożarowego na obszarze morskich portów i przystani.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 1, 7 i 10, art. 7 i art. 10 dekretu z dnia 2. II. 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz.U. Nr 6, poz. 35) oraz § 3 ust. 1 i § 7, ust. 1 pkt. 9 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 21. III. 1955 r. w sprawie utworzenia, organizacji i właściwości miejscowej urzędów morskich (M.P. Nr 63, poz. 749) zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1.

Przepisy niniejszego zarządzenia zwane dalej „przepisami przeciwpożarowymi" regulują sprawy w zakresie bezpieczeństwa pożarowego na obszarze morskich portów i przystani, objętych terytorialnym zakresem działania Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 2.

1. Przepisy przeciwpożarowe obowiązują wszystkie osoby prawne działające na obszarze morskich portów i przystani oraz osoby fizyczne zamieszkałe, zatrudnione lub czasowo przebywające na tym obszarze.
2. Zarządzenie nie narusza przepisów ustawy z dnia 13. IV. 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U Nr 20, poz. 120) i przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy normujących:
   a) obowiązki kierowników zakładów pracy w zakresie zabezpieczenia przeciwpożarowego swych zakładów,
   b) obowiązki administratorów lub użytkowników nieruchomości i mienia przydatnego do akcji ratowniczej, dotyczące sposobu zabezpieczenia przeciwpożarowego budynków, pomieszczeń i gruntów oraz użycia będących w ich posiadaniu środków służących do alarmu i akcji ratowniczej,
   c) obowiązki osób fizycznych w zakresie współdziałania w zapobieganiu i zwalczaniu pożarów.

§ 3.

1. Przepisom przeciwpożarowym podlegają wszystkie obiekty budowlane stałe i tymczasowe, tereny portowe, place składowe i jednostki pływające na obszarze morskich portów i przystani oraz znajdujące się na tym obszarze urządzenia budowlane związane z budynkami, instalacje przemysłowe i urządzenia techniczne, jeżeli stanowić mogą zagrożenie stanu bezpieczeństwa pożarowego.
2. Przepisom zarządzania nie podlegają jednostki pływające oraz tereny i urządzenia portowe Marynarki Wojennej, Wojsk Ochrony Pogranicza i Milicji Obywatelskiej.
3. Przepisom zarządzenia nie podlegają również tereny i urządzenia lądowe pozostające w zarządzie Polskich Kolei Państwowych.

§ 4.

1. Bezpieczeństwo pożarowe na obszarze portów w związku z wprowadzaniem materiałów niebezpiecznych do portu środkami transportu morskiego i lądowego, przeładunkiem i innymi czynnościami manipulacyjnymi tymi materiałami w portach morskich, składowaniem, przewozem wewnątrzportowym oraz sztauerką reguluje rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 29. V. 1963 r. w spra-

wie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 25, poz. 147) oraz przepisy uzupełniające zawarte w niniejszym zarządzeniu.

§ 5.

1. Bezpieczeństwo pożarowe na obszarze portów morskich w związku z ruchem zbiornikowców przewożących ciecze palne I, II i III klasy albo niedogazowanych po przewozie takich cieczy reguluje rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 11. VII. 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu zbiornikowców przewożących ciecze palne (Dz.U. Nr 33, poz. 193) oraz przepisy uzupełniające zawarte w niniejszym zarządzeniu.
2. Ilekroć w przepisach zarządzenia mowa jest o zbiornikowcu, należy przez to rozumieć statek przewożący luzem ciecze palne I, II i III klasy lub niedogazowany po przewozie takich cieczy nawet wówczas, gdy przewozi w niedogazowanych zbiornikach balast wodny lub inne ciecze.

§ 6.

1. Każdy obywatel, który pierwszy spostrzeże pożar na obszarze portu, ma obowiązek niezwłocznie uruchomić najbliższy sygnalizator pożarniczy lub zaalarmować najbliższą straż pożarną telefonicznie albo w inny dostępny sposób.
   Powinien on ponadto natychmiast zgłosić pożar w kapitanacie (bosmanacie) portu albo najbliżej stojącemu strażakowi portowemu lub organowi Milicji Obywatelskiej.
2. Natychmiastowemu zgłoszeniu do kapitanatu (bosmanatu) portu podlegają również wszelkie inne wydarzenia zagrażające pożarem.

§ 7.

1. Nadzór nad ogólnym stanem bezpieczeństwa pożarowego na obszarze morskich portów i przystani, sprawowany przez Gdański Urząd Morski z mocy ustawy, wykonywany jest przez terenowo właściwych inspektorów ochrony przeciwpożarowej Gdańskiego Urzędu Morskiego, zwanych dalej „organami kontrolnymi G.U.M.".
2. Organa kontrolne G.U.M. są upoważnione do:
   a) przeprowadzania doraźnych kontroli obiektów określonych w § 3, ust. 1 pod względem bezpieczeństwa pożarowego i dostosowaniu ich do przepisów obowiązujących w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz kontroli bezpiecznego przeładunku, właściwego rozmieszczenia i składowania materiałów niebezpiecznych,
   b) sprawdzania wyposażenia poszczególnych obiektów lądowych w sprzęt i urządzenia przeciwpożarowe według obowiązujących norm,
   c) sprawdzania gotowości działania i sprawności wszelkich urządzeń przeciwpożarowych w obiektach lądowych i na statkach.

§ 8.

1. Kontrole, o których mowa w § 7, ust. 2, organy kontrolne G.U.M. przeprowadzają w trybie przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8. VI 1962 r. w sprawie kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego (Dz.U. Nr 41, poz. 189).
2. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są do udzielania organom kontrolnym G.U.M. wszelkich potrzebnych wyjaśnień oraz pomocy przy wykonywaniu przez nich czynności służbowych.

§ 9.

1. We wszystkich przypadkach powstania pożaru na obszarze morskich portów i przystani bez względu na jego rozmiary obowiązuje składanie pisemnych meldunków według załączonego wzoru. (Zał. Nr 1).
2. Do składania meldunków obowiązani są: kierownicy, właściciele, administratorzy lub użytkownicy nieruchomości.
3. Meldunki powinny być składane:
   a) w portach Gdańsk i Gdynia — do Kapitanatów Portów,
   b) w pozostałych portach i przystaniach — do Inspektoratu Ochrony Przeciwpożarowej Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 10.

Współdziałanie straży pożarnych i sprawowanie nad nimi kierownictwa w czasie akcji ratowniczej reguluje zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22. 11. 1963 r. (M.P. Nr 18, poz. 101).

Rozdział II.

Zapobieganie pożarom.

1. Przepisy ogólne.

§ 11.

Wszystkie obiekty i urządzenia wymienione w § 3, ust. 1 powinny odpowiadać przepisom prawa budowlanego oraz przepisom wykonawczym, wydanym na podstawie tego prawa i ustawy o ochronie przeciwpożarowej dotyczącym sposobu zabezpieczenia przeciwpożarowego budynków i innych obiektów.

§ 12.

1. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są uzyskać zatwierdzenie planów składowania tam, gdzie przepisy tego wymagają.
2. Plany, o których mowa w ust. 1 zatwierdza Inspektorat Ochrony Przeciwpożarowej Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 13.

1. Spawanie, przepalanie, obróbka płomieniem jak i inne prace z otwartym ogniem na statkach i obiektach lądowych mogą być wykonywane tylko zgodnie z zarządzeniem **Nr 54** Ministra Żeglugi z dnia **16. V. 1961 r.** dotyczącym wprowadzenia instrukcji w sprawie bezpieczeństwa pożarowego przy pracach spawalniczych na statkach i obiektach lądowych, stanowiącym załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia — bez względu na przynależność resortową zakładu pracy.
2. Wykonywanie prac wymienionych w ust. 1 na nabrzeżach portowych dozwolone jest jedynie za każdorazową zgodą kapitanatu portu i, po uprzednim zawiadomieniu zakładowej służby ochrony przeciwpożarowej. Nie dotyczy to nabrzeży pozostających w użytkowaniu stoczni i warsztatów remontowych.

2. Zabezpieczenie przeciwpożarowe urządzeń lądowych.

§ 14.

Suszarnie i wędzarnie.

1. Suszarnie wszelkiego rodzaju powinny się znajdować w komorach ze ścianami niepalnymi z takimże sufitem, podłogą i drzwiami.
2. Ściany, podłogi i sufity wędzarni powinny być budowane z materiału niepalnego, drzwi powinny być żelazne lub drewniane obite blachą co najmniej 1 mm grubości, pod którą powinna być izolacja termiczna.

§ 15.

Środki oświetleniowe.

1. Napełnianie zbiorników lamp naftowych, karbidowych itp. może odbywać się tylko w porze dziennej i przy wygaszonych paleniskach, przy czym napełnione być mogą tylko do 2/3 objętości zbiornika.
2. Latarnie powinny być wywieszone na silnie umocowanych hakach, łańcuchach lub drutach, należycie zabezpieczone przed stłuczeniem siatką drucianą i posiadać całe klosze, nieuszkodzone palniki, nieuszkodzone daszki ochronne oraz przepisowe nakrętki do zamykania zbiorników.

§ 16.

1. Do stałego oświetlenia magazynów, wszelkiego rodzaju składów oraz placów należy używać energii elektrycznej.
2. Instalowanie, stan i eksploatacja wszelkich urządzeń elektrycznych powinny odpowiadać wymogom przepisów PNE.
3. Urządzenie oświetleniowe magazynów materiałów wybuchowych i składów paliw płynnych powinny odpowia-

dać warunkom określonym w przepisach Min. Górnictwa i Energetyki z roku 1962, w sprawie budowy urządzeń elektrycznych.

§ 17.

Maszyny parowe, silniki.

1. Lokomobile, kafary, dźwigi parowe należy ustawiać poza obrębem budynku tak, aby kominy i paleniska były oddalone co najmniej:
   — 1 m od krawędzi okapu budynków ogniotrwałych pokrytych materiałem ogniotrwałym, o ile nie mieszczą materiałów łatwopalnych, natomiast 5 m od krawędzi okapu tych budynków, jeżeli mieszczą się takie materiały,
   — 10 m od budynków nieogniotrwałych jak również od drewnianych części budynków,
   — 10 m od materiałów palnych tak, aby iskry i dym były znoszone wiatrem w kierunku od materiałów palnych.
2. O ile kotłów parowych nie opala się koksem lub węglem, lecz drzewem, torfem, trocinami itp. materiałem opałowym, który wytwarza łatwo iskry, to poprzednio określone odległości powinny być co najmniej podwojone.
3. Kominy powinny być zaopatrzone w przepisowe i należycie działające iskrochrony ze zbiornikiem wody, lub zabezpieczone w inny skuteczny sposób.
4. W czasie pracy w pobliżu budynków o nieogniotrwałych pokryciach dachowych oraz w pobliżu innych palnych przedmiotów — w razie silnego wiatru powinien być wstrzymany ruch maszyny parowej
5. W razie pożaru należy natychmiast wstrzymać pracę, usunąć i ugasić ogień spod kotła oraz wypuścić parę z kotła.
6. Zabrania się:
   a) składowania łatwopalnych materiałów w promieniu 1 m od kotła parowego,
   b) ustawiania maszyn parowych w odległości mniejszej niż 30 m od magazynów i składów.

§ 18.

1. Silniki spalinowe o mocy powyżej 25 KM i generatory powinny stać w osobnym pomieszczeniu dobrze przewietrzanym, mającym ogniotrwałe podłogi i ściany. Jeżeli sufit pomieszczenia jest drewniany, to powinien być otynkowany.
2. Rury wydechowe silników powinny być wyprowadzane na zewnątrz i zaopatrzony w tłumiki należycie działające.
3. Silniki, generatory powinny być ustawione w odległości co najmniej 1 m od drewnianych części budynku
4. Większe zapasy materiałów pędnych, zwłaszcza przekraczające dziennie zapotrzebowanie powinny być przechowywane na zewnątrz budynków mieszczących silniki
5. Przenośne silniki spalinowe powinny być ustawione co najmniej 10 m od budynków krytych materiałem nieogniotrwałym i materiałów łatwopalnych.
6. Pojazdy mechaniczne mogą być wprowadzone do budynków nieogniotrwałych i z tych budynków wyprowadzane tylko przy zgaszonym silniku. Nie dotyczy to układarek i wózków o napędzie elektrycznym.
7. Zabrania się:
   a) ustawiania przenośnych silników spalinowych w odległości mniejszej niż 30 m od magazynów i składów,
   b) garażowania silników spalinowych jak również wszelkich pojazdów mechanicznych w pomieszczeniach zawierających materiały łatwopalne lub wybuchowe.

§ 19.

Spawanie i lutowanie.

Stoły, na których wykonywane są prace z otwartym płomieniem, powinny być metalowe lub obite blachą. Wykonywanie prac spawalniczych i innych z otwartym płomieniem jest zabronione w pomieszczeniach, w których powstają palne gazy pary lub pyły.

§ 20.

Wytwornice acetylenowe.

Instalacja i eksploatacja wytwornic acetylenowych powinna być zgodna z rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20. IX. 1934 r. o ustawianiu, używaniu i obsłudze wytwornic acetylenowych (Dz.U. Nr 99, poz. 903).

§ 21.

Butle z gazami sprężonymi.

Przechowywanie i użytkowanie butli z gazami sprężonymi powinno być zgodne z rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 15. V. 1954 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu butli z gazami sprężonymi, skroplonymi i rozpuszczalnymi pod ciśnieniem (Dz.U. Nr 29, poz. 115).

3. Wyposażenie zakładów pracy w sprzęt przeciwpożarowy.

§ 22.

1. Wszystkie zakłady pracy, urzędy i instytucje mają obowiązek:
   a) rozmieszczenia w swoich obiektach sprzętu przeciwpożarowego, według norm określonych w zarządzeniu Nr 16/60. Kom. Gł. Str. Pożarnych z dnia 9. IX. 1960 r. w sprawie ustalenia rodzajów i ilości podręcznego sprzętu pożarniczego do zabezpieczenia budynków (Dz. Zarz. i Rozk. KGSP Nr 5),
   b) wykonania innych zabezpieczeń przeciwpożarowych zgodnie z obowiązującymi przepisami,
   c) należytego zabezpieczenia i utrzymywania w stanie gotowości bojowej rozmieszczonego na terenie zakładu sprzętu i urządzeń przeciwpożarowych.
2. Zainstalowany sprzęt powinien być przystosowany do gaszenia materiałów, które są wytwarzane albo znajdują się w magazynach, składach lub pomieszczeniach.

§ 23.

1. Użytkownicy budynków, placów, magazynów i składowisk obowiązani są dbać, aby:
   a) hydranty pożarowe znajdujące się w obrębie użytkowanej nieruchomości były łatwo dostępne i utrzymane w należytej gotowości do natychmiastowego użytku,
   b) hydranty podziemne tak w obrębie użytkowanej nieruchomości jak i na ulicach i drogach publicznych przed tymi nieruchomościami były oczyszczone, a w porze zimowej odśnieżone i posypane solą.
2. Instytucje, dostarczające wodę do celów gospodarczych i pożarowych użytkowników portów i przystani, obowiązane są do przeprowadzania co najmniej dwa razy do roku sprawdzenia, konserwacji i ewentualnych remontów wszelkich urządzeń hydrantowych na ulicach i drogach publicznych.
   Instytucje te obowiązane są również do natychmiastowego remontu instalacji hydrantowych w razie zawiadomienia o ich uszkodzeniu.
3. Kontrolę w zakresie spraw objętych w ust. 1 wykonują służby ochrony przeciwpożarowej zainteresowanych użytkowników, a gdy takich brak — kapitanaty (bosmanaty) portów.

4. Zakazy ogólne.

§ 24.

Zabrania się palenia tytoniu, używania ognia i nieosłoniętego światła:
1) w magazynach i na rampach magazynów oraz podczas remontów tych urządzeń, na placach składowych i nabrzeżach oraz w łuszczarniach, elewatorach i przedsiębiorstwach prowadzących ekstrakcję nasion oleistych — z wyłączeniem pomieszczeń biurowych i mieszkalnych, wartowni, poczekalni i schronisk,
2) na poddaszach i w piwnicach, w miejscach obróbki materiałów palnych, przy stacjach i składowiskach podręcznych materiałów pędnych, w garażach, akumulatorniach, warsztatach stolarskich, tartakach jak również w tych zabudowaniach gospodarczych, w których istnieje możliwość spowodowania pożaru od ognia otwartego i we wszystkich innych miejscach, zagrożonych niebezpieczeństwem pożaru,
3) w obrębie tych miejsc, gdzie są rozmieszczone tablice ostrzegawcze o zakazie palenia tytoniu.

§ 25.

1. Zabrania się:
   1) używania w magazynach, na placach składowych

i w pomieszczeniach o dużym zapyleniu wózków i układarek spalinowych i elektrycznych niezabezpieczonych od iskrzenia,
2) palenia ognia, spalania śmieci i odpadków oraz wypalania beczek:
a) na nabrzeżach, pirsach, pomostach i placach składowych oraz w obrębie zabudowanych terenów portowych,
b) w odległości mniejszej niż 20 m od magazynów, składów, budynków nieogniotrwałych i materiałów palnych, a 10 m od innych budynków ogniotrwałych,
3) rozgrzewania smoły, asfaltu itp. materiałów za pomocą otwartych palenisk:
a) wewnątrz budynku oraz na nabrzeżach, pirsach, pomostach i placach składowych,
b) w odległości mniejszej, aniżeli podanej w pkt. 1, lit. b,
4) wysypywanie na otwartych miejscach albo do pojemników innych aniżeli ogniotrwałych popiołu i żarzących się węgli w odległości mniejszej niż 30 m od budynków nieogniotrwałych lub materiałów palnych oraz pozostawienia popiołu i węgli w tych miejscach bez przysypywania ziemią,
5) rzucania niewygaszonych niedopałków papierosów i zapałek w miejscach grożących niebezpieczeństwem zapruszenia ognia i powstania pożaru,
6) palenia ogni sztucznych, strzelania ładunkami zawierającymi palne przybitki i wystrzeliwania na wewnętrznym obszarze portu, rakiet z wyjątkiem służących do wzywania przez statki pomocy w niebezpieczeństwie.

2 W przypadkach dozwolonego wykonania robót, o których mowa w ust. 1, pkt. 3, kocioł powinien być nakryty pokrywą, a obok przygotowana łopata i dostateczna ilość piasku do gaszenia pożaru.

§ 26.

Zabrania się:

1) przechowywania i gromadzenia jakichkolwiek przedmiotów i materiałów palnych na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania strychach i poddaszach budynków mieszczących lokale mieszkalne, urzędowe, biurowe lub składowe,
2) przechowywania materiałów palnych służących do pakowania jak papier, słoma, wełna drzewna, szmaty, pakuły w stanie luźnym razem z innymi materiałami palnymi,
3) gromadzenia w korytarzach piwnicznych oraz na klatkach schodowych jakichkolwiek przedmiotów w sposób utrudniający przejście,
4) gromadzenia pod zewnętrznymi ścianami budynków materiałów palnych, oraz innych przedmiotów utrudniających dostęp do obiektów,
5) magazynowania w pomieszczeniach nieogniotrwałych i nieoddzielonych ogniotrwale od sąsiednich pomieszczeń płynów łatwopalnych w ilościach przekraczających ilości ustalone właściwymi przepisami,
6) likwidowanie istniejących zapasowych wyjść na zewnątrz budynków bez uzyskania zezwolenia właściwego państwowego organu nadzoru budowlanego,
7) pozostawienia w miejscach pracy czyściwa do maszyn oraz przetłuszczonych szmat bez zabezpieczenia ich w zamykanych naczyniach niepalnych,
8) gromadzenia w miejscach obróbki drzewa, wiórów i trocin ponad produkcję dzienną,
9) przeprowadzania przez nieogniotrwałe ściany i dachy blaszanych przewodów dymowych bez zastosowania właściwej izolacji termicznej, bez zaopatrzenia w iskrochron i bez wyprowadzenia ponad dach na wysokość określoną właściwymi przepisami,
10) urządzenia wędzarń oraz suszarni na poddaszach i w komórkach gospodarczych,
11) instalowania piecyków, kuchenek przenośnych oraz wszelkiego rodzaju grzejników we wszystkich pomieszczeniach bez zastosowania niepalnej izolacji ceramicznej,
12) prania odzieży w benzynie, zmywania podłóg płynami łatwopalnymi, dokładania karbidu i dolewania nafty do palących się lamp, posługiwania się zapalonymi świecami nieosadzonymi w lichtarzach z niepalnego materiału oraz gospodarczego przyrządzania past do podłóg na terenie całego portu,
13) ustawiania sprzętów i materiałów palnych oraz suszenia odzieży w odległości mniejszej niż 1 m od otworów palenisk pieców stałych i przenośnych piecyków żelaznych,
14) umieszczania niezabezpieczonych lamp i latarni na paliwa płynne w odległości mniejszej niż:
a) 20 cm od palnych ścian niezabezpieczonych względnie 10 cm od palnych ścian zabezpieczonych przed działaniem ognia i wysokich temperatur,
b) 70 cm od sufitu drewnianego otynkowanego względnie 100 cm od sufitu drewnianego nieotynkowanego; odległości powyższe mogą być zmniejszone o połowę, jeżeli lampa czy latarnia posiada dodatkową osłonę wykonaną z niepalnego materiału,
15) wieszania palących latarń na drzwiach, futrynach drzwi i okien,
16) prowizorycznego zawieszenia przewodów elektrycznych i dopuszczania do ich zwilgocenia, włączenia kuchenek, grzejników i żelazek elektrycznych bez ustawiania ich na niepalnych podstawach oraz pozostawiania ich po włączeniu bez należytego dozoru,
17) dokonywania napraw i przeróbek instalacji i urządzeń elektrycznych przez osoby nieposiadające do tego wymaganych uprawnień oraz naprawiania bezpieczników i stopek,
18) włączania do sieci elektrycznej jednocześnie tylu odbiorników energii elektrycznej, których jednoczesne działanie może wywołać przeciążenie sieci i nagrzanie się przewodów elektrycznych ponad dozwoloną granicę,
19) przechowywania we wspólnym pomieszczeniu butli z tlenem łącznie z butlami acetylenu lub wodoru jak również innych substancji, których powinowactwo chemiczne może spowodować zapalenie się lub wybuch,
20) przechowywania butli ze sprężonymi gazami bez należytego zabezpieczenia ich przed wstrząsami i uszkodzeniami mechanicznymi oraz działaniem promieniowania cieplnego,
21) przechowywania wapna niegaszonego w pomieszczeniach wilgotnych i w pobliżu materiałów palnych,
22) przechowywania karbidu w wilgotnych i nieprzewiewnych pomieszczeniach,
23) pozostawiania dzieci i umysłowo chorych w okolicznościach umożliwiających im wzniecenie ognia.

§ 27.

Zabrania się:
1) usuwania, uszkodzania i nadużywania sygnalizatorów pożarowych,
2) zasłaniania i zastawiania pożarowych aparatów sygnalizacyjnych, hydrantów, sprzętu przeciwpożarowego, aparatów telefonicznych i urządzeń elektrycznych oraz tarasowania dostępu do tych urządzeń,
3) zastawiania przejść w magazynach i na placach składowych oraz tarasowania chociażby chwilowo dróg pożarowych i dojazdowych dla straży pożarnych,
4) usuwania, uszkadzania i zasłaniania tablic i napisów ostrzegawczych, zaśmiecania palnymi odpadkami opakowań i towarów wolnych miejsc magazynu i składu oraz przejść między ułożonymi stosami,
5) używania sprzętu przeciwpożarowego do celów niezwiązanych z ochroną przeciwpożarową.

Rozdział III.

Zabezpieczenie przeciwpożarowe statków.

1. Przepisy ogólne.

§ 28.

Wszystkie osoby przebywające na statku obowiązane są zachować jak największą ostrożność w posługiwaniu się ogniem i światłem otwartym nawet w przypadku, jeżeli w danym okresie nie obowiązuje zakaz używania ognia i światła otwartego.

§ 29.

1. Używanie światła płomiennego na statku w przypadkach dopuszczalnych dozwolone jest jedynie w należycie uszczelnionych latarniach.
2. Do oświetlania ładowni i przedziałów statku przy pomocy latarń może być używany wyłącznie olej roślinny; nie wolno używać nafty i innych olejów eterycznych.

§ 30.

1. Ładownie statków z ładunkiem wytwarzającym podczas przeładunku silny pył zapalny mogą być oświetlone

tylko przy pomocy światła elektrycznego w obudowie przeciwwybuchowej.
2. Niewygaszony popiół oraz czyściwo nasycone tłuszczem lub olejem powinny być przechowywane w ogniotrwałych pojemnikach zamkniętych.

§ 31.

1. Rozniecanie ognia na pokładzie statku dozwolone jest wyłącznie w bezpiecznym palenisku i musi być stale pod dozorem.
2. Do gotowania posiłków wolno używać ognia tylko na specjalnie urządzonych paleniskach kuchennych zapewniających bezpieczeństwo pożarowe.
3. Osuszanie ładowni i komór statku przy pomocy ognia otwartego odbywać się może dopiero po uprzednim otrzymaniu zezwolenia kapitana portu.
4. Rozgrzewanie i gotowanie na pokładzie statku smoły, dziegciu, żywicy, asfaltu i paku jest dozwolone wyłącznie w specjalnych kotłach zabezpieczonych pożarowo i po uzyskaniu zezwolenia kapitana (bosmana) portu.
5. Fumigacja statku może się odbywać tylko za zezwoleniem i w miejscu wyznaczonym przez kapitana portu.

§ 32.

W portach niewyposażonych w hydranty przeciw-pożarowe powinno w czasie mrozów znajdować się przy statku wolne miejsce od lodu, z którego może być pobierana woda do gaszenia pożaru na statku. Wykute w powłoce lodowej otwory należy oznaczyć bryłami lodu, albo też w inny odpowiedni sposób. Wykonanie tego zabezpieczenia ciąży na załodze statku.

§ 33.

1. W razie powstania pożaru w obrębie portu lub na terenach graniczących z portem załogi statków powinny powrócić niezwłocznie na swoje jednostki. Wszelkie zarządzenia kapitana portu odnośnie przeholowania statku oraz udzielenia pomocy w akcji ratowniczej powinny być niezwłocznie wykonane.
2. Załoga ma obowiązek zająć natychmiast swoje miejsca pracy na statku i w razie potrzeby oddać swoje łodzie oraz pompy parowe i inny sprzęt przeciw-pożarowy do akcji zwalczania pożarów.
3. Wszystkie holowniki nie zajęte akcją mają obowiązek stawić się bezzwłocznie na alarm pożarowy przed kapitanem portu.

§ 34.

Zabrania się:
1) palenia tytoniu, używania ognia i nieosłoniętego światła w ładowniach, przedziałach i pomieszczeniach magazynowych statku oraz na pokładzie statku przy odkrytych lukach w czasie przeładunku materiałów palnych i w innych miejscach oznaczonych napisami ostrzegawczymi,
2) zapalania, otwierania i gaszenia latarń w ładowniach i przedziałach statku,
3) wyrzucania przez iluminatory i porzucania na podkładzie, w korytarzach i w pomieszczeniach statku nie wygaszonych niedopałków papierosów i innych tlących się przedmiotów.

2. Statki z ładunkiem materiałów niebezpiecznych.

§ 35.

Poza zabezpieczeniem przeciwpożarowym w zakresie przepisanym w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29. 5. 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych i zarządzonym przez kapitana portu — statki z ładunkiem materiałów niebezpiecznych obowiązane są przez cały czas przebywania na obszarze portu zachować dodatkowe środki zabezpieczenia przeciwpożarowego nakazane w dalszych przepisach zarządzenia (§§ 36 i 37).

§ 36.

Ładownie statków z ładunkiem materiałów niebezpiecznych klas 1, 2, 3, 4 i 5 mogą być oświetlane wyłącznie przy pomocy światła elektrycznego w obudowie przeciwwybuchowej.

§ 37.

Zabrania się na statkach z ładunkiem materiałów niebezpiecznych klas 1, 2, 3, 4 i 5:
1) wykonywania czynności, o których mowa w § 31 ust. 1, 3 i 4,
2) czyszczenia kotłów i przedmuchiwania palenisk,
3) wykonywania prac spawalniczych i innych z otwartym płomieniem bez uprzedniego zezwolenia kapitana portu, jeżeli wykonanie tych prac na statku w danym okresie nie jest zabronione,
4) przyjmowania i przebywania osób nie wykonujących czynności służbowych na statku, w czasie przeładunku materiałów wybuchowych,
5) spożywania napojów alkoholowych poza piwem.

3. Zbiornikowce.

§ 38.

Poza zabezpieczeniem przeciwpożarowym w zakresie przepisanym w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 11. 7. 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu zbiornikowców przewożących ciecze palne i środkami zabezpieczenia przeciwpożarowego zbiornikowca przy wprowadzaniu go do portu i podczas pobytu w porcie zarządzonymi przez kapitana portu — powinny być zapewnione i stosowane dodatkowe środki zabezpieczenia przeciwpożarowego nakazane w dalszych przepisach zarządzenia (§ 39 do § 44).

§ 39.

1. Komisja dokonująca oględzin zbiornikowca z ładunkiem cieczy palnych I i II klasy niebezpieczeństwa, albo nieodgazowanego po przewozie tych cieczy sporządza protokół na druku wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 3. Protokół ten powinien być wypełniony w 3 egz., to jest dla: kapitana zbiornikowca, kapitanatu portu i portowej straży pożarnej.
2. Komisja dokonująca na redzie oględzin zbiornikowca z ładunkiem cieczy palnych I i II klasy albo nieodgazowanego po tych cieczach obowiązana jest doręczyć kapitanowi statku wyciąg z przepisów dotyczących bezpieczeństwa pożarowego wymaganego przy wprowadzaniu, podczas postoju w porcie i przy wyprowadzaniu zbiornikowców z portu.

§ 40.

Statek pożarniczy wyznaczony do asysty powinien poruszać się za zbiornikowcem w odległości do 0,5 Mm w porcie i sygnalizować w razie potrzeby jego przejście sygnałem — — · — · — (uwaga — zbiornikowiec w ruchu).

§ 41.

1. Dalby, pomosty i nabrzeża w miejscu postoju zbiornikowca z cieczami palnymi I i II klasy albo nieodgazowanego po tych cieczach nie mogą posiadać żadnych metalowych części mogących powodować iskrzenie przy zetknięciu się ze zbiornikowcem.
2. Na nabrzeżu powinno być wykonane stałe urządzenie uziemiające z uchwytem umożliwiającym podłączenie linki uziemiającej zbiornikowce.
3. Jeżeli przedsiębiorstwo obrotu produktami naftowymi posiada na swym terenie stałą instalację gaśniczą — pianową, to rurociąg doprowadzający pianę powinien być doprowadzony do nabrzeża lub pomostu.
4. Koszty urządzeń, o których mowa w ust. 2 i 3 obciążają przedsiębiorstwo obrotu produktami naftowymi.

§ 42.

Zabrania się na zbiornikowcach:
1) palenia tytoniu w innych miejscach aniżeli pomieszczeniach ściśle mieszkalnych, świetlicowych i zbiorowego żywienia,
2) rozgrzewania i gotowania smoły, asfaltu, żywicy, paku i dziegciu,
3) czyszczenia kotłów i przedmuchiwania palenisk,
4) używania na pokładzie i w pompowni narzędzi powodujących iskrzenie,
5) wiorowania i skrobania pokładu oraz kadłuba zbiornikowca,
6) wchodzenia na zbiornikowie w butach mogących spowodować iskrzenie,
7) wyrzucania za burtę nie wygaszonego popiołu,
8) spożywanie napojów alkoholowych poza piwem.

§ 43.

Zabrania się spawania, używania otwartego ognia i światła oraz palenia tytoniu na lądzie w odległości mniejszej niż 30 m od zbiornikowca, a przy przeładunku cieczy palnych I i II klasy— w odległości mniejszej niż 70 m od zbiornikowca.

§ 44.

Przeprowadzanie odgazowania zbiornikowca oraz dokonywanie doraźnych remontów w okresie wyczekiwania na ładunek dozwolone jest wyłącznie w stałych miejscach wyznaczonych przez kapitana portu i za uprzednim jego zezwoleniem.

4. Sygnalizowanie pożaru na statku i akcja ratownicza

§ 45.

Statek, na którym wybuchł pożar albo który jest zagrożony pożarem, powinien dawać trzy następujące po sobie dźwięki dwa krótkie i jeden długi (. . —).
Sygnał ten z jednoczesnym nieprzerwanym biciem w dzwon powinien być powtarzany do chwili przybycia pomocy. Poza tym należy niezwłocznie alarmować z najbliższego aparatu pożarowego lub telefonicznego najbliższą straż pożarną oraz kapitanat (bosmanat) portu.

§ 46.

1. Statek, na którym powstał pożar, musi być usunięty z portu jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo innych statków, urządzeń portowych albo ruchu. Każdorazowa decyzja w tym zakresie może być podjęta wyłącznie w uzgodnieniu z kapitanem (bosmanem) portu i za jego zgodą. O ile takie usunięcie jest niemożliwe, statek płonący powinien być odprowadzony w miejsce niezagrażające innym statkom. Gdyby i to okazało się niemożliwe, statki znajdujące się w pobliżu powinny być przeprowadzone w inne bezpieczne miejsce.
2. Jeżeli pożaru statku nie można ugasić ani zlokalizować albo pożar statku grozi rozprzestrzenieniem się na inne statki lub urządzenia portowe, kierownik akcji ratowniczej może zarządzić zatopienie statku.

§ 47.

W razie powstania pożaru na nabrzeżu statki stojące w pobliżu powinny być przeprowadzone w bezpieczne miejsce.

Rozdział IV.

Przeładunek i przewóz wewnątrzportowy materiałów niebezpiecznych.

1. Przepisy ogólne

§ 48.

Przeładunek materiałów niebezpiecznych powinien być dokonywany przy ścisłym zachowaniu:
1) środków zabezpieczenia przeciwpożarowego przepisanych
   a) w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29- V. 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych,
   b) w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnie 11. VII. 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu zbiornikowców przewożących ciecze palne,
2) dodatkowych środków ostrożności nakazanych w dalszych przepisach zarządzenia ((§ 49 do § 52).

§ 49.

1. Przed rozpoczęciem przeładunku materiałów niebezpiecznych, które wydzielają gazy łatwopalne, ładownia powinna być wietrzona do czasu minięcia niebezpieczeństwa wybuchu.
2. Materiały niebezpieczne skłonne do samozapalania się oraz materiały łatwopalne, które przy zetknięciu z wodą wydzielają gazy łatwopalne, nie mogą być przeładowywane przy zaistnieniu warunków atmosferycznych powodujących zawilgocenie tych materiałów bez specjalnego zabezpieczenia ich przed zawilgoceniem.

§ 50.

1. Przed rozpoczęciem przeładunku cieczy palnych do chwili zakończenia ich przeładunku powinny być ustawione na nabrzeżu lub pomoście tablice ostrzegawcze z napisem w języku polskim i angielskim „Uwaga — niebezpieczeństwo wybuchu — ostrożnie z ogniem".
2. Obowiązek ustawienia tablic ostrzegawczych ciąży na przedsiębiorstwie obrotu produktami naftowymi.

§ 51.

Podczas przeładunku cieczy palnych należy:
1) na pokładzie zbiornikowca przygotować i rozwinąć sprzęt przeciwpożarowy w ilości co najmniej: 3 gaśnice pianowe, 3 gaśnice śniegowe, 3 koce pożarnicze, piasek, 2 szufle, 2 odcinki węża tłocznego, prądnicę pianową oraz 20 l środka pianotwórczego; jeżeli zbiornikowiec posiada stałą instalację gaśniczo-pianową zdolną podać z rurociągu pokładowego, wówczas przygotowanie na pokładzie środka pianotwórczego nie obowiązuje:
2) pod kołnierzem łączącym rurociąg zbiornika ładunkowego z wężem odprowadzającym paliwo podstawić wanienki chwytające ewentualne przecieki,
3) rozlane na pokładzie paliwo natychchast usuwać przy pomocy piasku lub trocin,
4) wstrzymać na odcinku operatywnym nabrzeża w odległości nie mniejszej niż 70 m od miejsca zacumowania zbiornikowca ruch lokomotyw parowych oraz ciągników nie posiadadających pewnych urządzeń odiskiernych.

§ 52.

W czasie przeładunku cieczy palnych odległość statku pożarniczego od zbiornikowca nie powinna być mniejsza niż 50 m.

2. Przewóz wewnątrzportowy materiałów niebezpiecznych.

§ 53.

Poza zabezpieczeniem przeciwpożarowym materiałów niebezpiecznych w czasie przewożu w porcie w zakresie przepisanym w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29- V. 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych — przewóz materiałów tych w porcie poza pomieszczeniami zamkniętymi może być dokonywany tylko przy zachowaniu dodatkowych środków zabezpieczenia nakazanych w dalszych przepisach zarządzenia (§ § 54 i 55).

§ 54.

Przewóz w porcie materiałów niebezpiecznych klasy I i materiałów szczególnie niebezpiecznych innych klas może się odbywać tylko w porze dziennej (od wschodu do zachodu słońca).

§ 55.

1. Środki transportu lądowego, poza wagonami, na czas przewozu w porcie materiałów niebezpiecznych, o których mowa w § 54, powinny być oznakowane 2-ma żółtymi tablicami umieszczonymi po jednej z tyłu i z przodu pudła przewożącego te materiały.
2. Ciągniki powinny być zaopatrzone w sprawnie działające urządzenia przeciwiskierne. Sprzęt zmechanizowany o napędzie elektrycznym powinien być w stanie wykluczającym iskrzenie.
   Za ciągnikiem nie może być doczepiona więcej niż jedna przyczepa.
3. Środek transportu samochodowego lub ciągnikowego użyty do przewozu w porcie materiałów szczególnie niebezpiecznych (§ 54) powinien być pilotowany przez pojazd mechaniczny, noszący na widocznym miejscu napis na tablicy „Pilot" — materiały szczególnie niebezpieczne". Wymiary tablicy określają przepisy drogowe.
4. Samochody i inne pojazdy mechaniczne jadące w tym samym kierunku nie mogą się zbliżać do ostatniego pojazdu przewożącego materiały szczególnie niebezpieczne bliżej niż na odległość 30 m.

Rozdział V.

Składowanie materiałów niebezpiecznych

1. Przepisy ogólne.

§ 56.

Poza zabezpieczeniem przeciwpożarowym w zakresie przepisanym w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29. V. 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych, powinny być stosowane przy składowaniu materiałów niebezpiecznych dodatkowo środki ostrożności nakazane w dalszych przepisach zarządzenia (§ 57 do § 60).

§ 57.

1. Powierzchnię składową materiałów niebezpiecznych w magazynie ogranicza się koniecznością pozostawienia jednej wzdłużnej drogi pożarowej o szerokości co najmniej 2,5 m i tylu poprzecznych dróg pożarowych, ile jest bram magazynowych, przy czym szerokość tych dróg powinna być równa szerokości bramy.
2. Składowanie materiałów w oparciu o ściany, przepierzenia oraz słupy nośne, na których znajduje się instalacja elektryczna, jest zabronione.
3. Odległość między złożonym materiałem a ścianami, przepierzeniami i słupami nośnymi z instalacją elektryczną powinna wynosić najmniej 0,6 m.
4. Poszczególne stosy powinny być tak układane, aby przejścia między nimi były proste.

2. Składowanie materiałów strzępiastych.

§ 58.

1. Składowanie materiałów strzępiastych jak bawełna, juta, sizal, dozwolone jest tylko w suchym, dokładnie oczyszczonym miejscu, wolnym od wszelkich śladów i pozostałości po materiałach żrących, olejach, smarach i tłuszczach.

§ 59.

1. Składowanie w magazynach materiałów strzępiastych dozwolone jest przy uwzględnieniu dopuszczalnego obciążenia roboczego powierzchni magazynowej jedynie do wysokości 4,5 m.
2. Przy spiętrzaniu odległości szczytu stosu od stropu pomieszczenia składowego albo dachu magazynu w składach od dwóch lub więcej kondygnacjach powinna zawsze wynosić co najmniej:
   a) w pomieszczeniach z nieogniotrwałym stropem albo nieogniotrwałą konstrukcją dachową i nieogniotrwałym pokryciem dachowym przy materiałach palących się płomieniem — 4 m, a przy żarzących się — 2,5 m;
   b) w magazynach z dachem o konstrukcji dachowej i nieogniotrwałym pokryciu dachowym — 2,5 m;
   c) w pomieszczeniach z ogniotrwałym stropem albo z ogniotrwałą konstrukcją dachową i ogniotrwałym pokryciem dachowym — 1 m.
3. W przypadku pomalowania farbą ognioochronną nieogniotrwałej konstrukcji oraz spodu nieogniotrwałego pokrycia dachowego (odeskowania) i usztywniaczy poprzecznych, może być stosowana odległość podana w ust. 2 lit. c.
4. Postanowienia ust. 1 i 2 nie dotyczą wydzielonych komór magazynowych o konstrukcji ogniotrwałej. W pomieszczeniach takich obowiązuje utrzymanie 0,6 m odstępu od ścian co najmniej jednej wzdłużnej i poprzecznej drogi pożarowej.

§ 60.

1. Podczas przeładunku materiałów strzępiastych należy pobierać próbki w celu zbadania stanu zawilgocenia materiałów.
2. Nie wolno mieszać w stosach materiałów, w których stwierdzono zawilgocenie ponad normę albo zagrzanie, oraz materiałów, które już się paliły. Materiały takie powinny być natychmiast usunięte z magazynu.
3. Przecinanie taśm stalowych i drutów może być wykonywane wyłącznie przy pomocy nożyc lub przecinaków nieiskrzących.

Rozdział VI.

Składowanie drewna i opakowań drewnianych.

1. Składowanie drewna.

§ 61.

1. Drewno składowane na placach składowych należy układać w oddzielne stosy o wymiarach zależnych od rozmiarów materiałów oraz wysokości nieprzekraczającej 4 m.
2. Odległość między sąsiednimi stosami w jednym rzędzie nie może być mniejsza niż 1 m, a między rzędami nie mniejsza niż 4 m.
3. O ile rząd przekracza 50 m, powinna być po środku jego długości zastosowana większa przerwa nie mniejsza niż 5 m szerokości.

§ 62.

1. Place do składowania desek i tarcicy powinny być podzielone na kwartały obejmujące od 6 do 12 stosów (około 2500 m² powierzchni), oddzielone przejściami o szerokości 6 m.
   Co kilka kwartałów należy urządzić ulice o szerokości 12 m, stanowiące główne drogi komunikacyjne wewnątrz składowisk.
2. Przy składowaniu kloców przejścia mogą być węższe o $1/3$ szerokości wyznaczonych dla składów desek.
   Nie dotyczy to odległości pomiędzy sąsiednimi stosami w jednym rzędzie.

§ 63.

1. Teren składu powinien być otoczony ogrodzeniem z kilkoma dojazdami i bramami prowadzącymi na teren.
2. Składowanie drewna we wszystkich postaciach bezpośrednio przy ogrodzeniu jest zabronione. Stosy powinny być odsunięte od ogrodzenia co najmniej na 3 m, a jeżeli na sąsiednim terenie znajdują się budynki przylegające bezpośrednio do granic składowiska, to powinien być zachowany pas ochronny o szerokości 20 m albo szerszy według uznania Gdańskiego Urzędu Morskiego.
3. Na placach, na których znajdują się tartaki, stolarnie, warsztaty szkutnicze lub inne zakłady prowadzące przeróbkę drewna, plac składowy musi być oddzielony od budynku pasem ochronnym szerokości 20 m, na którym w pasie 10 m nie wolno składować żadnych materiałów palnych. Pozostała część pasa może być wykorzystana do składowania materiałów jednakże w stosach nie wyższych niż 1 m.

2. Składowanie opakowań drewnianych.

§ 64.

Przy składowaniu opakowań drewnianych na składowiskach otwartych należy przestrzegać następujących warunków:
1) Plac przeznaczony na składowisko powinien być ogrodzony. W ogrodzeniu należy przewidzieć kilka bram dla umożliwienia dojazdu straży pożarnej z kilku stron.
2) Plac przeznaczony na składowisko opakowań powinien być otoczony pasem bezpieczeństwa o szerokości 20 m. Zewnętrzna połowa szerokości pasa bezpieczeństwa 10 m powinna być utwardzona i całkowicie wolna od składowania jakichkolwiek przedmiotów. Na wewnętrznej połowie pasa bezpieczeństwa dopuszczalny jest remont i sortowanie opakowań jednakże bez używania ognia.
3) Granice pasów bezpieczeństwa (zewnętrznego i wewnętrznego) powinny być trwale oznaczone żelaznymi lub cementowanymi słupkami wkopanymi jeden od drugiego w odległości najwyżej co 5 m.

§ 65.

1. Opakowania drewniane należy składać w stosach o ilości do 4.000 skrzyń lub 1.000 sztuk beczek, które nie mogą być układane wyżej niż 4 m. Zwiększenie ilości opakowań w stosach wymaga każdorazowo zgody Gdańskiego Urzędu Morskiego.
2. Składowisko powinno być podzielone na kwartały, zawierające 6 — 8 stosów ustawionych w odległości co

najmniej 4 m jeden od drugiego. Odległość między kwartałami powinna wynosić co najmniej 6 m. Co kilka kwartałów (3 — 4) należy urządzić główne drogi przeciwpożarowe i szerokośc co najmniej 9 m o powierzchni utwardzonej.
3. Dla każdego składowiska zarówno tarcicy jak i opakowań, należy opracować plan składowania, określający rozmieszczenie stosów, rodzaj składowanego opakowania oraz ich ilość. Plan składowania powinien znajdować się u kierownika składu, który obowiązany jest okazać go na żądanie organów kontrolnych G.U.M.
4. Jeżeli warunki terenowe w obrębie portu ogrodzonego nie pozwalają na składowanie opakowań zgodnie z przepisami zawartymi w §§ 64 i 65 ust. 1—2, to opakowania powinny być składowane poza obrębem portu ogrodzonego, w którym pozostawić wolno jedynie ilość opakowań koniecznych do zabezpieczenia potrzeb produkcyjnych na okres jednej doby.
5. Miejsce, ilość sposób składowania opakowań i tarcicy na terenie morskich portów i przystani podlega zatwierdzeniu przez Gdański Urząd Morski.
6. Użytkownik składowiska obowiązany jest do chemicznego niszczenia trawy.

§ 66.

Przy składowaniu opakowań drewnianych w pomieszczeniach zamkniętych (magazynach) należy przestrzegać następujących warunków:
1) Magazyny przeznaczone do składowania opakowań powinny posiadać ogniotrwałą konstrukcję ścian, stropów i słupów oraz ogniotrwałe pokrycie dachowe.
2) Magazyny takie powinny posiadać instalację piorunochronną i oświetleniową zgodnie z przepisami P.B.U.E. z 1960 r. oraz ogniomury w odstępach co 40 m.
3) Składowane w magazynach opakowania powinny być układane nie bliżej niż 0,6 m od ścian, słupów i konstrukcji dachowych niepalnych z tym, że wysokość stosu nie może przekraczać 4 m.
W pomieszczeniach, w których znajdują się opakowania należy pozostawić co najmniej jedną wzdłużną i jedną poprzeczną drogę pożarową o szerokości 3 m.
4) Dla magazynów opakowań obowiązuje opracowanie planów magazynowania odpowiedającego warunkom zawartym w § 65 ust. 3. Przepisy § 65 ust. 5 mają odpowiednie zastosowanie.

3. Zabezpieczenie przeciwpożarowe.

§ 67.

1. Słupy linii elektryfikacyjnych przebiegających przez składowiska opakowań drewnianych powinny być zaopatrzone w odgromniki dobrze działające, okresowo sprawdzane i zgodne z przepisami PBUE z 1960 r.
2. We wszystkich budynkach na terenie placu i przyległych terenach kominy powinny być zaopatrzone w iskrochrony.

§ 68.

1. Parowozy i ciągniki wjeżdżające na składowisko powinny być zaopatrzone w iskrochrony. Parowozy powinny wjeżdżać na place z zamkniętymi popielnikami.
2. Przy bramach wjazdowych na teren składowiska powinny być ustawione odpowiednie tablice ostrzegawcze.

§ 69.

1. Wykonywanie napraw opakowań drewnianych w warsztatach z ogrzewaniem piecami lub przy użyciu ognia lub wysokich temperatur, dopuszczalne jest jedynie w odpowiednich warsztatach położonych poza terenem składowiska lub w wydzielonym ogniomurami pomieszczeniu magazynowym.
2. Palenie tytoniu na składowiskach i w magazynach opakowań dozwolone jest wyłącznie w miejscach specjalnie oznaczonych i odpowiednio zabezpieczonych.
3. Na terenie składowiska i w magazynach opakowań nie wolno rozpalać ognia i wykonywać prac przy użyciu płomienia otwartego.
4. Zastawianie przejść i dróg przeciwpożarowych w magazynach i na składowiskach opakowań jak również zastawianie i tarasowanie dostępu do sprzętu przeciwpożarowego i hydrantów jest zabronione.
5. Zainstalowane na składowiskach i w magazynach urządzenia wodne powinny być utrzymane w należytym stanie.

§ 70.

1. Składowiska drewna oraz składowiska i magazyny opakowań drewnianych powinny być wyposażone w sprzęt przeciwpożarowy zgodnie z zarządzeniem Nr 16/60 Komentanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 9. IX. 1960 r. (Dz. Zarz. i Rozk. GKSP nr 5, poz. 10).
2. Dla każdego składowiska drewna oraz składowiska i magazynu opakowań drewnianych należy opracować instrukcję na wypadek pożaru i zapoznać z nią pracowników. Instrukcja taka powinna być umieszczona na widocznym miejscu.
3. Na terenie składowiska drewna oraz składowiska i magazynu opakowań drewnianych powinny być rozmieszczone na widocznych miejscach i w dostatecznej ilości tablice z zakazem palenia.
4. Dla każdego składowiska drewna oraz składowisk i magazynu opakowań drewnianych należy wyznaczyć osobę odpowiedzialną za stan prewencji przeciwpożarowej oraz założyć i prowadzić „książkę prewencji pożarowej".

4. Dozór.

§ 71.

1. Place składowe drewna i opakowań drewnianych muszą być stale dozorowane przez specjalnych dozorców.
2. Obowiązkiem dozorców jest stałe przebywanie na placach oddanych im pod dozór oraz baczne pilnowanie składowiska i przestrzeganie zasad bezpieczeństwa pożarowego.

Rozdział VII.

Postanowienie końcowe.

§ 72.

Przepisy zarządzenia nie naruszają przepisów szczególnych, regulujących warunki bezpieczeństwa pożarowego w pomieszczeniach, budynkach i zakładach specjalnych oraz na budowlach, wymagających odrębnego uregulowania zabezpieczenia przed groźbą pożaru.

§ 73.

1. Kto wykracza przeciwko przepisom zarządzenia, podlega karze aresztu do 1 miesiąca lub karze grzywny do 3.000 zł.
2. Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Gdańskiego Urzędu Morskiego.
3. Kary grzywny, nałożone na kierownika statku obcej bandery przez Gdański Urząd Morski bądź kapitanat portu w trybie postępowania karno-administracyjnego, ukarany obowiązany jest zabezpieczyć przed wyjściem statku z portu.
4. Zarządzenia wydane w zakresie bezpieczeństwa pożarowego w razie niewykonania wprowadzone będą w życie w trybie postępowania przymusowego w administracji.

§ 74.

Zarządzenie wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego po upływie jednego miesiąca, od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym właściwej Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Z dniem wejścia w życie zarządzenia traci moc rozporządzenie porządkowe Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z dnia 5. XI. 1951 r. o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego morskich portów handlowych (Dz. Urz. Woj. Rady Narodowej w Gdańsku Nr 18 poz. 94, z późniejszymi zmianami).

DYREKTOR

(—) inż. W. Wallas

Załącznik Nr 1 do zarządzenia porządkowego Nr 17 Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z dnia 22. VIII. 1964 r.

Nazwa jednostki nadającej meldunek	**Meldunek Nr.................... o pożarze** w (gromada—powiat—(miasto)—województwo)

1. Data i godzina powstania pożaru	2. Nazwa i określenie obiektu
3. Przynależność resortowa wzgl. własn. indyw.	4. Co było objęte pożarem w chwili przybycia straży
5. Co uległo spaleniu	6. Wysokość strat

7. Przypuszczalna przyczyna pożaru

8. W akcji brały udział (podać ilość)

ochotn. straży pożar.	zawod. straży pożar.	zakładowych straży pożar.

9. Wezwano dodatkowo następujące straże pożarne:

10. Czy potrzebna jest dalsza pomoc (określić jaka)

11. Nadanie i przyjęcie meldunku:

....	....	....	....
Kierownik akcji ratowniczej	nazwisko nadającego	nazwisko przyjmującego	data i podpis

Załącznik Nr 2 do zarządzenia porządkowego nr 17 Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z dnia 22. VIII. 1964 r.

ZARZĄDZENIE NR 54

MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 16 maja 1961 r.

dotyczące wprowadzenia instrukcji w sprawie bezpieczeństwa pożarowego przy pracach spawalniczych na statkach i obiektach lądowych.

W celu zapobieżenia wypadkom pożarów powstających podczas spawania, przepalania i obróbki cieplnej, zarządza się co następuje:

§ 1.

Wprowadza się dla wszystkich jednostek organizacyjnych resortu Żeglugi instrukcję w sprawie bezpieczeństwa pożarowego przy pracach spawalniczych na statkach i w obiektach lądowych, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

V. MINISTER

(—) Wiśniewski

Załącznik do Zarządzenia nr 54 Ministra Żeglugi z dnia 16. V. 1961 r.

INSTRUKCJA

w sprawie bezpieczeństwa pożarowego przy pracach spawalniczych na statkach i w obiektach lądowych.

1. Postanowienia wstępne

1. Spawanie, przepalanie i obróbka płomieniem, może być wykonywana przez pracowników posiadających uprawnienia określone w § 3 rozporządzenia Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 2 XI. 1954 r., w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy spawaniu i cięciu metali (Dz. U. nr 51/54 poz. 259) oraz którzy wykazali dodatkowo znajomość zasad bezpiecznego pożarowo spawania, znajomość niniejszej instrukcji, umiejętność posługiwania się podręcznym sprzętem przeciwpożarowym i gaszenia pożarów w zarodku.
2. Wykonanie prac spawalniczych może nastąpić wyłącznie na podstawie zlecenia wystawianego spawaczowi przez upoważniony do tego dział (wydział, względnie kierownictwo statku).
3. Zabronione jest wykonywanie prac spawalniczych i innych z otwartym ogniem:
   1) w pomieszczeniach, w których tego samego dnia prowadzone były roboty malarskie i klejeniowe,
   2) na zbiornikach, przewodach i urządzeniach pod ciśnieniem,
   3) w zbiornikach, przy urządzeniach oraz przewodach po gazach i płynach wybuchowych lub łatwopalnych, bez świadectwa odgazowania, wydanego przez biegłego, bądź laboratorium stoczni remontowej,
   4) w akumulatorniach, magazynach materiałów wybuchowych, strzępiastych, płynów łatwopalnych oraz w pomieszczeniach o dużym zapyleniu,
   5) w ładowniach całkowicie lub częściowo załadowanych materiałami wybuchowymi lub łatwopalnymi,
   6) w odległości mniejszej, niż 30 m od miejsca przeładunku materiałów wybuchowych lub łatwopalnych,
   7) na nabrzeżach portowych bez każdorazowej zgody kapitanatu portu.

II. Obowiązki spawaczy

1. Spawacze, przepalacze i ich pomocnicy przed przystąpieniem do pracy obowiązani są:
   1) Uzgodnić z brygadzistą-mistrzem-budowniczym-gospodarzem statku, bądź z kierownictwem statku zakres i sposób wykonania pracy oraz konieczne środki bezpieczeństwa pożarowego,
   2) Sprawdzić i zabezpieczyć miejsce pracy przed możliwością powstania pożaru lub wybuchu, a w szczególności:
      a) usunąć lub spowodować usunięcie materiałów palnych na odległość co najmniej 5 m od miejsca spawania lub wypalania,
      b) przy spawaniu, cięciu lub wypalaniu ścian, grodzi, rur, pokładów i sufitów sprawdzić co się znajduje po przeciwnej stronie, a materiały palne usunąć lub spowodować ich usunięcie na bezpieczną odległość, aby nie były narażone na zapalenie wskutek nagrzania konstrukcji stalowych i metalowych,
      c) spowodować usunięcie izolacji korkowej i drewnianych oszalowań oraz zeskrobanie farby na dostatecznej przestrzeni od miejsca obróbki cieplnej,
      d) przy przepalaniu otworów, poza skontrolowaniem drugostronnego pomieszczenia, zabezpieczyć otwór blachą lub innym materiałem niepalnym przed opadaniem iskier i stopu, jeżeli mogą spowodować pożar,
      e) prace spawalnicze w zenzach rozpoczynać wówczas, gdy są dokładnie oczyszczone z ropy, mazutu i smarów, wyparowane i wywietrzone,
      f) przy pracach w maszynowni, kotłowni i maszynce sterowej skontrolować czy pokrywy zbiorników paliw płynnych i smarów są zamknięte, a miejsca pokryte smarami i farbą narażone na padanie iskier i stopu oczyścić lub zabezpieczyć blachą albo azbestem,
      g) sprawdzić, czy w miejscu obróbki cieplnej lub w bezpośrednim sąsiedztwie nie przebiegają czynne przewody energetyczne, ciśnieniowe, które należy wyłączyć i zabezpieczyć przed uszkodzeniem,
      h) przewietrzyć pomieszczenia, w których ma być wykonywana praca spawalnicza.
   3) Przygotować w miejscu pracy niezbędny podręczny sprzęt gaśniczy (gaśnice, hydronetki, koce pożarnicze).
   4) Sprawdzić stan techniczny sprzętu i narzędzi spawalniczych, bezpieczników wodnych, szczelność węży gumowych oraz zabezpieczyć je przed możliwością uszkodzenia w toku wykonywania prac.
      Węże gumowe aparatów spawalniczych nie mogą się stykać z kablami spawarek elektrycznych.
   5) W wypadku spawania elektrycznego, sprawdzić stan techniczny izolacji przewodów, sprzętu i narzędzi, bezpieczników, sprawność działania głównego wyłącznika energii oraz prawidłowo uziemić sprzęt spawalniczy.
   6) Przewody gumowe i elektryczne aparatów spawalniczych zabezpieczyć przed rozpryskami iskier i stopu.
   7) Butle gazowe ustawić na nabrzeżu, a w przypadku wyjątkowym na pokładzie statku w miejscu nieutrudniającym ruchu.
      Butle powinny być zabezpieczone przed przewróceniem się oraz przed promieniowaniem słonecznym i cieplnym.
2. W czasie prac remontowych przeprowadzanych przez stocznie lub innych wykonawców, ustawianie butli w pomieszczeniach statkowych jest zabronione.
3. Zabronione jest prowizoryczne podłączanie spawarek elektrycznych na nabrzeżach (np. do dźwigów).
4. Podejmowanie dodatkowych prac spawalniczych, nieujętych w karcie pracy, bądź bez ustnego polecenia bezpośredniego przełożonego, jest zabronione.
5. Wszelkie wątpliwości co do bezpiecznego wykonywania prac zgłaszać natychmiast zakładowej służbie ppoż. budowniczemu i oficerowi służbowemu statku.
6. W toku wykonywania prac, spawacze, przepalacze i ich pomocnicy są obowiązani:
   1) przestrzegać ustalonej technologii spawania oraz warunków spawania pożarowo bezpiecznych,
   2) zachować szczególną ostrożność w posługiwaniu się palnikiem, nie kierować płomienia na miejsce niebezpieczne i niezabezpieczone,

3) kontrolować proces obróbki po obu stronach konstrukcji, stanowiącej przedmiot obróbki, na okoliczność czy nie powstał pożar,
4) nie obsługiwać urządzeń sprzętu spawalniczego rękami zabrudzonymi tłuszczem i olejami oraz nie używać podczas pracy zaoliwionych szmat i czyściwa,
5) zawory butli z gazami odkręcać i zakręcać wyłącznie kluczami do tego przeznaczonymi,
6) w przypadku konieczności chwilowego przerwania pracy i opuszczenia stanowiska, płomień palnika zgasić lub dopływ prądu wyłączyć, sprzęt spawalniczy zabezpieczyć przed możliwością uruchomienia przez osoby niepowołane, sprawdzić stanowisko pracy na ewentualność powstania pożaru,
7) przy obróbce jednoczesnej płomieniem gazowym i palnikiem elektrycznym — butle powinny być zabezpieczone przed możliwością zetknięcia się z urządzeniem spawalniczym pod prądem.

7 Po zakończeniu pracy w danym dniu i miejscu — spawacze, przepalacze ich pomocnicy — są obowiązani:
1) sprawdzić, czy nie ma tlących się lub żarzących materiałów w rejonie stanowiska pracy, miejscu obróbki oraz w przyległych pomieszczeniach po drugiej stronie miejsca obrabianego,
2) spawarkę elektryczną odłączyć od źródła zasilania prądem,
3) zamknąć zawory gazowe przy kolektorze i na butlach,
4) butle gazowe ustawione na pokładzie oraz sprzęt spawalniczy przetransportować w ustalone miejsce na nabrzeżu,
5. odnieść sprzęt gaśniczy i zabezpieczający na właściwe miejsce,
6) zawiadomić bezpośredniego przełożonego (brygadzistę - mistrza - budowniczego — gospodarza statku) o zakończeniu prac.

III. Postępowanie w przypadku powstania pożaru

1. W przypadku powstania pożaru spawacze są obowiązani:
1) wyłączyć natychmiast palnik przez odcięcie dopływu gazu - energii,
2) zaalarmować najbliższe otoczenie głosem „Pożar" i zażądać powiadomienia straży pożarnej, a w przypadku statku — również oficera służbowego (kierownika statku),
3) gasić ogień podręcznym sprzętem gaśniczym.

IV. Obowiązki brygadzistów, mistrzów, budowniczych i gospodarzy statków.

Do obowiązków osób kierujących bezpośrednio pracami spawalniczymi lub sprawujących ogólny nadzór nad wykonywanymi pracami remontowymi na statkach należy:
1) nie dopuścić do wykonywania prac spawalniczych przez osoby nie posiadające wymaganych kwalifikacji,
2) omówić każdorazowo ze spawaczami sposób wykonywania pracy, warunki zabezpieczenia przeciwpożarowego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na niebezpieczeństwo występujące przy powierzchniach malowanych oraz z izolacją korkową;
3) zgłosić o zamierzonych pracach spawalniczych oficerowi służbowemu statku i zakładowej służbie ppoż.,
4) w przypadku prac niebezpiecznych pożarowo, żądać wystawienia przez straż pożarną posterunku asystencyjnego,
5) przed rozpoczęciem prac sprawdzić osobiście, czy stanowisko pracy zostało należycie przygotowane i zabezpieczone pod względem przeciwpożarowym,
6) prace szczególnie niebezpieczne pożarowo nadzorować osobiście, szczególnie gdy nie ma posterunku asystencyjnego służby ppoż.,
7) we wszelkich przypadkach wątpliwych co do stopnia zagrożenia pożarowego, żądać konsultacji zakładowej służby ppoż., a w przypadku statku — również budowniczego i oficera służbowego statku,
8) po zakończeniu prac sprawdzić w miejscu pracy i w sąsiednich pomieszczeniach, czy nie został spowodowany pożar, czy stanowisko pracy spawacza i sprzęt spawalniczy zostały zlikwidowane w sposób prawidłowy oraz powiadomić kierownictwo statku o całkowitym zakończeniu prac.
9) o każdym wypadku pożaru, nawet ugaszonego w zarodku, zgłaszać natychmiast zakładowej służbie ppoż., a w przypadku statku — również oficerowi służbowemu statku,
10) zgłaszać kierownictwu przedsiębiorstwa wnioski karne na spawaczy nie stosujących się do przepisów niniejszej instrukcji.

V. Obowiązki załóg statków.

1. Przy spawaniach wykonywanych na statkach we własnym zakresie, wykonywujących te prace, obowiązują przepisy niniejszej instrukcji zawarte w części I, II i III z tym, że nie wolno rozpocząć tego rodzaju prac bez zgłoszenia oficerowi służbowemu działu pokładowego, (kierownikowi statku) względnie gdy roboty mają być wykonane w maszynie — mechanikowi służbowemu,
2. Zezwolenie na wykonywanie prac spawalniczych przez załogę powinno być zapisane w dzienniku okrętowym, z określeniem rodzaju prac i ich lokalizacji.
3. Do obowiązków oficera służbowego w dziale pokładowym, a mechanika służbowego w dziele maszynowym, należy:
1) ustalić przed spawaniem warunki bezpiecznego pożarowo spawania i niezbędne zabezpieczenie podręcznym sprzętem gaśniczym,
2) prace szczególnie niebezpieczne nadzorować osobiście,
3) bezpośrednio po zakończeniu prac skontrolować zarówno pomieszczenie, w którym było wykonywane spawanie, jak i pomieszczenie sąsiednie, czy nie został spowodowany pożar,
4) kontrolę powtórzyć 2-krotnie w okresach 1/2 godzinnych,
5) w przypadku powstania pożaru zarządzić alarm pożarowy oraz gdy statek jest w porcie zawiadomić straż pożarną.
4. Przy spawaniach, wypalaniach i cięciach wykonywanych w klasie rocznej, bądź w czasie eksploatacji przez spawaczy obcych, do obowiązków oficera służbowego należy:
1) ustalić z brygadzistą, majstrem, budowniczym, gospodarzem, przed rozpoczęciem robót, zakres i kolejność prac spawalniczych ze wskazaniem punktów niebezpiecznych i sposobów zabezpieczających przed pożarem,
2) umożliwić stały dostęp do pomieszczeń sąsiadujących z tymi, w których będą wykonywane prace spawalnicze,
3) w czasie prac pożarowo-niebezpiecznych, szczególnie podczas remontów międzyrejsowych i dla potwierdzenia klasy, jeżeli nie ma posterunku asystencyjnego straży pożarnej, zapewnić stałą kontrolę stanowiska pracy i pomieszczeń sąsiednich przez wyznaczone w tym celu z pośród załogi posterunki obchodowe, wyposażone w podręczny sprzęt gaśniczy,
4) przy pracach szczególnie niebezpiecznych przeprowadzać okresowy nadzór osobisty,
5) przy pracach prowadzonych w siłowni, kotłowni, pompowni, przy zbiornikach i rurociągach paliwowych — nadzór nad pracą spawaczy należy do obowiązku służbowego mechanika,
6) bezpośrednio po zakończeniu prac spawalniczych skontrolować zarówno pomieszczenie w którym było wykonywane spawanie, jak i pomieszczenia sąsiednie, jeżeli prace miały miejsce na ścianach i grodziach,
7) kontrolę powtórzyć dwukrotnie w okresie 1/2 godzinnych,
8) w przypadkach powstania pożaru zarządzić alarm pożarowy i powiadomić straż pożarną.

VI. Obowiązki zakładowej służby przeciwpożarowej

1. Do obowiązków zakładowej służby przeciwpożarowej należy:
1) na żądanie działu lub pracownika odpowiedzialnego za obróbkę cieplną ustalić warunki bezpieczeństwa pożarowego pracy oraz niezbędne środki zabezpieczające,
2) w razie potrzeby zapewnić dostateczną ochronę przez wystawienie posterunków asystencyjnych, należycie do tego przygotowanych,
3) przeprowadzić okresową kontrolę przebiegu prac spawalniczych i toku pełnienia służby, przez posterunki asystencyjne,

4) przeprowadzić specjalną kontrolę po zakończeniu prac spawalniczych i po upływie 1/2 godz., oraz odnotować to zapisem w książce podziału bojowego lub specjalnej, podając nazwę jednostki, datę i godzinę kontroli, pomieszczenie kontrolowane i wynik,
5) wstrzymać prace spawalnicze w przypadku stwierdzenia, że nie zostały dochowane warunki bezpieczeństwa pożarowego,
6) przeprowadzać doraźnie sprawdzanie znajomości przez spawaczy niniejszej instrukcji.

2. Wystawianie posterunków asystencyjnych dla zabezpieczenia prac spawalniczych na statkach podczas postoju w porcie odbywa się na zasadzie rozrachunku za usługi, przy czym wystawienie posterunku może nastąpić na zapotrzebowanie armatora, względnie na polecenie kapitanatu portu, skierowane do armatora, jeżeli bezpieczeństwo portu tego wymaga.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia porządkowego Nr 17 Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z dnia 22. VIII. 1964 r.

.... dnia ....

.... the ....

Protokół oględzin zbiornikowca
Raport of tanker inspection

Komisja w składzie:

Commision consisting of:

1. Starszy Oficer Portu ....

Harbour Chief Officer

2. Komendant P.S.P. ....

Chief of the Harbour Fire Brigade

W obecności kapitana statku ....

in asistance of Ship's Master

1. Nazwa statku .... 2. Bandera ....

W obecności kapitana statku ....

Ship 's name flag

3. Skąd przybywa ....

Port of departure

4. Nazwa ład. i temp. zapł. ....

Kond of cargo and temp. of inflammability

5. Czy zbiornikowiec posiada ważne dokumenty żeglugowe .... wystawione przez ....

Has the ship valid shipping certificates and documentes?

(yes) ne issued by: ....

Oświadczenie Kapitana
Ship 's master statement

Oświadczam że:

I state herewith that:

a) stan bezpieczeństwa przeciwpożarowego zbiornikowca jest zgodny z przedstawionymi dokumentami i odpowiada wymogom instytucji klasyfikacyjnej i przepisom administracyjnym kraju bandery statku.

— the security state of this tanker against fire is according to prosented documents and is in corformity with classification society and administration regulations of ship's flag.

b) zabezpieczenie urządzeń: nawigacyjnych, sygnalizacyjnych, wentylacyjnych, sieci elektrycznej, za i wyładunkowych, kuchennych, przeciwpożarowych jest właściwe.

— the security of navigation, signal and ventilation apparatus, electric lines, loading und discharging geat as woll as galley aquipment — are woll protected against the fire.

c) statek przecieków kadłuba nie ma;

— the ship has no leskago of scholl-plating.

d) zbiornikowiec posiada plan pożarowy i załoga jest przeszkolona pod wzgl. pożar.

— the tanker possesses a fire — plan and the crew has undergone antifire training.

e) na zbiornikowcu są przestrzegane przepisy bezpieczeństwa przeciwpożarowego,

— on this tanker all anti-fire regulatiors are respected.

....
podpis kapitana
master 's signature

Statek posiada następujące instalacje gaszenia zbiorników ładunkowych, pompowni i siłowni.

The vessel is fitted with following appliances for fighting fire in cargo tanks, pump — and engine — room.

....

....

Statek posiada — nie posiada zabezpieczenie komina przed iskrzeniem, jakie.

The vessel is fitted — not fitted with funnel spark — proof guard what type.

....

Opalanie kuchni (jakie)

Galley — stove firing (what type) ....

wymaga — nie wymaga wygaszania podczas przeładunku.

....

reguires — not reguires putting out during discharging.

....

Wnioski Komisji
Conclusiwns of the Commisien

1. **Przy wprowadzaniu** ....

On omtoring the Harbour

....

....

....

2. **Podczas pobytu w porcie**

Durring the stay in the Harbour

....

....

3. **Przy wyprowadzaniu**

On leaving the Harbour

....

....

Na podstawie powyższego protokółu Komisja ....

wnosi o zezwolenie na wprowadzenie zbiornikowca do portu.

In accordance with the above the commision postulates te grant (not grant) the pormission brang the Harbour.

Podpisy Komisji:
Signature of the commisien Member

....

....

Decyzją Kapinata Portu: ....

Harbour Master's decisien:

Ceny ogłoszeń: o zgubieniu dokumentów najmniejsze ogłoszenie -- 10,50 zł (waz z dokumentem dowodowym) ogłoszenie drobne do 100 wyrazów — 0,90 zł za wyraz, ogłoszenie większe — strona 240 zł, 1/2 strony — 165 zł, 1/4 strony — 90 zł, 1/8 strony — 10 zł. Tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej. Prenumerata roczna ze skorowidzem 18 zł, półroczna bez skorowidza 10 zł.
Należność za ogłoszenia i prenumeratę płatną z góry na konto Nr 1015-94/2-97 w Narodowym Banku Polskim I Oddz. Miejski w Olsztynie.
Cena egzemplarza 3,90 zł

ODBIORCA:

Redakcja i Administracja: Olsztyn, ul. Kopernika 48 — Prez. WRN, Wydz. Budżetowo-Gospodarczy, tel. 47-58.
O. Z. Graf. Lz. 1707 (1.100) P-8/019